

*Blind
date*

ANNE-MARIE
HOOYBERGHS

Anne-Marie Hooyberghs

Blind date

Kort verhaal

Uitgeverij Zomer & Keuning

Blind date

Het was zomer. Alles geurde en kleurde. Mensen lachten, kinderen speelden, honden renden, baasjes jogden, ouderen wandelden en Maaïke fietste met een stralende glimlach door dit alles heen. Ze hield er een flinke snelheid op na. Haar schouderlange blonde haar werd door de zucht naar achter geblazen en haar felblauwe zomerjurkje bolde wat op zodat een deel van haar zongebruinde benen vrijkwam. De stralende glimlach was ook in haar blauwe ogen zichtbaar en ze kon haast niet wachten om haar vriendinnen Ellen en Fientje te zien, zodat ze hun het heugelijke nieuws kon vertellen. Ze hadden met elkaar afgesproken in de Starbucks. Maaïke kon het koffiehuis van hieruit al zien, en ze hoopt dat de meiden er al waren. Even later plaatste ze haar fiets in een fietsenrek en ging ze naar binnen. Het koffiehuis was licht en luchtig met een modern, gezellig interieur, en de tafeltjes waren haast allemaal bezet door genietende mensen. Maaïke keek zoekend om zich heen. Tot haar grote opluchting zag ze in een hoek bij het raam haar vriendinnen zitten. Ze wuifden naar haar en wenkten haar. Maaïke wurmde zich langs de tafels heen en begroette Ellen en Fientje met een klinkende zoen.

‘Mens, wat zie je er goed uit! Je lijkt wel te stralen!’ merkte Fientje op.

‘Dank je,’ grinnikte Maaïke. ‘Dat doe ik ook. Ik ben dolgelukkig!’

‘En dat is te merken,’ zei Ellen. ‘Er moet beslist iets heel bijzonders gebeurd zijn. Heb je promotie gemaakt en de functie gekregen waar je zo op hoopte?’

Maaïke schudde haar hoofd. ‘Nee, jammer! Mijn collega Britt heeft de functie gekregen.’

Fientje keek haar even meelevend aan. ‘Wat sneu voor jou, Maaïke.’ Ze kende de oogverblindende Britt met haar fotomodeluiterlijk maar al te goed en ze was misnoegd dat een knappe griet in deze tijd nog altijd meer kansen had, want aan kennis en werklust ontbrak het Maaïke zeker niet. Ze begreep

hoe haar vriendin zich nu moest voelen, omdat ze deze discriminatie geregeld zelf ook ondervond. Geen van hen drieën kon zich een fotomodel noemen. Neem nu Maaïke. Ze was lang, had een goed stel hersens, een mooi figuur met stelten van benen, maar haar gezicht was te lang en haar tanden stonden een beetje te veel naar voor om te beantwoorden aan het schoonheidsideaal. Al moest ze toegeven dat ze er nu haast écht mooi uitzag.

Zijzelf was aan de mollige kant, had rossig haar en sproeten. Hoewel ze getrouwd was met haar Damien en de trotse moeder was van hun zootje Bartje, kon ze niet bepaald een schoonheid genoemd worden. Maar wat gaf het! Damien vond haar mooi zoals ze was en dat was toch het belangrijkste, niet?

Van hen drieën was Ellen eigenlijk de knapste. Haar gezicht was fris en mooi, haar kastanjekleurige haar dik en lang en haar bruine ogen warm en zacht. Maar ze had dan weer haar figuur niet mee met haar korte benen en haar geblokte gestalte.

Ze kenden elkaar al van de lagere school, het klikte wonderwel tussen hen drieën en ze waren door de jaren heen altijd vriendinnen gebleven. En ook al waren ze na schooltijd elk hun eigen richting ingeslagen, toch bleven ze elkaar elke maand zien in een of ander koffiehuis, restaurant of pub voor een babbel en een bubbel. Ze kenden elkaar dus door en door en hadden zo goed als geen geheimen voor elkaar.

‘Hoe kun je dan zo dolgelukkig zijn?’ onderbrak Ellen Fientjes gemijmer.

Maaïke grinnikte verrukt. ‘Laten we eerst een drankje bestellen. Ik trakteer op een heerlijk glaasje cava om mijn geluk te vieren.’ Ze wenkte een jongeman van de bediening en gaf haar bestelling door.

‘Nou zeg. Traktatie en al. Je maakt ons nu wel erg nieuwsgierig, Maaïke.’

Maaïke wachtte met praten tot de glazen voor hen neergezet waren. Daarna nam ze haar glas op, keek haar vriendinnen een voor een met een schittering in haar ogen aan en zei: ‘Ik ben niet langer alleen. Hij heet Jon Schellens en ik ben stapelverliefd op hem.’

Fientje en Ellen slaakten beiden een kreet van vreugde. ‘Wat heerlijk!’ gilte Fientje, en Ellen grijnsde breed. ‘Fantastisch! Wat gun ik je dat,